

ב"ה

ליובאוויטש

סיון תש"פ 25

"בשעה שישינו תוקף הגשמיות והחומריות, יש צורך לבקוע זאת על ידי אור חזק ביותר, שהוא ענין של עמידה בתוקף ללא פשרות, ועל ידי זה נעשית היציאה מאפילה לאור גדול, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש". (שיחת י"ט תמוז תשי"ט)

פותחין בדבר מלכות

לשמוח באוצר היקר שמקבלים מהקב"ה

כאשר יהודי מקבל את התורה ב"זמן מתן תורתנו", הנה לכל לראש רוצה לראות ולבחון את תוכנה ולהתחיל ללומדה - כפי שניגשים לכל ענין שכלי, כולל גם התורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים".

ועל זה אומרים לו, שיש בתורה ענין מיוחד שאין בכל שאר החכמות, "מתן תורתנו", שניתנה מהקב"ה, כך שאין זה לפי ההגבלות שלו, אלא למעלה ממדידה והגבלה... והרי זה כמו שנותנים לאדם אוצר יקר, הון עתק, שגם אם עדיין לא קיבל את המפתחות, הרי הוא כבר שמח שמחה גדולה על כך שהאוצר הוא בבעלותו!

וכך ניגשים מתוך שמחה וטוב לבב ללימוד כל ענין בתורה באופן של הבנה והשגה כו, כיוון שיודעים שהקב"ה נותן את הכוחות הדרושים לכך (שהרי "אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו"), ו"הבא ליטרה מסייעין אותו", והלימוד הוא באופן שמההבנה וההשגה במוח שבראש נמשך גם בהרגש הלב... ועד למעשה בפועל.

וכיוון שהתורה ענינה אור, כמו שכתוב "כי נר מצוה ותורה אור", הרי אפילו מעט אור דוחה הרבה חושך, וכך מאירים את כל העולם, ועד ששורפים את שיירי הגלות.

מהתועודות חג השבועות ה'תשל"ג ס"ד

מדור 'דבר מלכות' נדפס:
לעילוי נשמת
מרת פייערל פנינה ע"ה
ב"ר אברהם משה ז"ל
ויינפלד
נלב"ע ט"ו בטבת ה'תשע"ט
תנצב"ה

להרגיש את הלב של השני

פארבריינגען חסידי

עם הגה"ח הרב בערל לאזאר שליט"א שליח הרבי ורבה הראשי של רוסיה

כשהאבא נוכח לראות את ההבדל התהומי בין האחים, הוא אמר לאח העני: "אני מגיע איתך אל דירתך".

האח העשיר חשב לתומו, שאביו ישהה אצל אחיו העני רק למשך זמן קצר, כדי לתמוך בו ולעודד את רוחו, וכעבור כמה שעות יגיע להתארח בביתו המרווח והמפואר. אבל השעות נקפו, הימים חלפו, ואביו אינו מגיע לביתו...

ניגש העשיר לדירת אחיו, ושאל את אביו: "מדוע אינך בא אל ביתי?".

השיב לו האב: "כל עוד אני נשאר כאן, בדירת אחיך - לא יודעים שאני הוא אביך, ולא מקשרים בינך לבין אחיך. אבל כאשר אגיע אל ביתך, ויבינו שאתה הינך אחיו של זה, כך שאני האבא של שניכם - איזו בושה תהיה זו עבורי. כשכך מתנהג בני אל אחיו הנמצא במצוקה, איך אוכל להראות את פניו בחוץ...".

אוהבים זה לזה

ההכנה למתן תורה היא דווקא על ידי ביטול לאבא, משה רבנו. על ידי היציאה מעצמי וההתאחדות עם האח השני, יהודי אחר. רק הביטול העצמי

המשך בעמ' 3

נשיא הדור. על ידי שהאדם יוצא ממצאותו הפרטית ומתמסר, מתוך ביטול, אל משה רבנו - אזי מגיעים ל"לעיני כל ישראל", אהבת ואחדות ישראל.

האב ושני בניו

המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס ע"ה, המשיל משל לאבא ששלח את שני בניו למדינה רחוקה כדי שימצאו מקורות פרנסה. במהלך השנים, אחד האחים התעשר עושר רב, ואילו אחיו התרושש והגיע עד פת לחם.

אינני מחויב להסכים עם דעתך, לפרש ולהבין כמוך; אך אני כן מחויב להרגיש אותך ולהאזין אותך

ההכנה למתן תורה היא על ידי "יוחן שם ישראל נגד ההר", וכלשון חז"ל - "כאיש אחד בלב אחד".

מהו תוכנה של אחדות זו כהכנה למתן תורה? ומדוע הדגש הוא על "בלב אחד", ולא על הבנה אחת, דעה אחת; הלא התורה שייכת יותר לתחום של הבנה והשגה, כנאמר "כי היא חכמתכם ובינתכם וגו'?"

בשיחת ליל שמחת תורה תשח"י, ביאר הרבי את תוכן חתימת התורה במילים "לעיני כל ישראל" בכך שהמובן של "כל ישראל" הוא - התאחדותם של כל ישראל יחד, מתוך אהבה זה לזה.

הדרך להגיע לאהבת ישראל זו, היא על ידי "מתכיפין התחלה להשלמה" - ההבנה ש"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ", ההכרה שכל העניינים הרוחניים שהאדם השיג ("את השמים") וכל מה שיש לו בגשמיות ("את הארץ") - הכל זה כי "בראשית ברא אלוקים", רק מכוחו של הקב"ה ולא, חלילה, בכוחו של האדם.

את הכוח לזה מקבלים מתחילת פרשת וזאת הברכה, "וזאת הברכה אשר בירך משה" - דהיינו, הביטול למשה רבנו, ולאתפשטותא דמשה שבכל דרא

אחרי משך זמן, החליט האבא לנסוע לבקר את בניו, ושלח להם מברק על מועד הגעתו. בהגיעו לעיר, הבן העשיר הגיע לקבל את פניו בכרכרה מפוארת כשהוא לבוש "בלבוש מלכות תכלת וחור", ואילו הבן העני הגיע עם בגדיו הישנים והקרועים.

קו 'ליובאוויטש': 077-227-770-9
לשמיעת הנציגים ושיעורים מרתקים

מעוניין לקחת חלק? דרושים נציגים פעילים מרחבי הארץ

צור עמנו קשר...
טל. 03-3750028
פקס. 02-5324679
ת.ד. 347 כפר חב"ד
chabad@chasdei.org

יעוץ התזונה | עמוד 4
שהחלים מקורונה | ר' רמי סוחייק-כהן מאבן יהודה

איך מחנכים | עמוד 2
לאהבת ישראל אמיתית | הרב ישעיהו ובר

ממה התאכזב | עמוד 6
ה'ישמח משה' מאוהל | מדור חדש בציפייה לגאולה

לאחר ביקורו המתגרה של מורה בית הספר העירוני של 'חברת מפיצי השכלה' בהיכל ישיבת 'תומכי תמימים' בליובאוויטש, הובחן כי התלמיד ד-ק [דב דאוויזיק] קושר קשרים עם אחדים מ"צעירי העיר", וכל זאת בשעה שמנהל הישיבה (הרבי הריי"צ) ונשיא המוסד (הרבי הרש"ב) שוהים מחוץ לליובאוויטש. המשך זכרונותיו של המזכיר הרה"ח ר' משה רוזנבלום ז"ל.

ביום הרביעי [לפרשת תשא] בבוקר, בא כ[בוד] המנהל לביתו שלום, ובהדאקלאד - פרטי-כל [=פרוטוקול] - הראשון שהוגש לו היה עניין ד-ק מפורט לפרטיו, ואשר ליקוטים הנוגעים להסיפור הננו נותנים בזה לפני הקורא הנכבד:

"ד-ק זה כשני שבועות, אחרי ביקור המורה בהמוסד, יש לו איזה התחברות עם צעירי העיר, ובאשר ידוע הוא לנו למדי, מהדוד [=מהדין-ודברים] שהיה עליו כבר,

הננו מוצאים להכרח להשתמש בהחוק האמור, כי תלמיד שאינו מתנהג כפי חוקי המוסד מוצא קספר [= מרישום] התלמידים - ומודיעים אותו זאת. ואת המורים והתלמידים מודיעים כי אין להם ולו שום יחס והתחברות, לא בעניינים כלליים ולא בעניינים פרטיים".

|| חקירה ודרישה ||

המנהל חקר ודרש מפי בעל מעונו [בעל האכסניה שבה התגורר] של ד-ק את תהלוכותיו, ענייניו ואופן חייו. וזאת אשר סיפר:

זה שני שבועות שלעת-ערב הולך הוא ומבקר בבתי השכנים אשר להם צעירים שונים, ויתהלל [=התגאה] לפני ה-ט [= בעל האכסניה], כי אלה הצעירים החפצים להטותו מן הדרך הישרה לא ינצחוהו בשום אופן. הוא יתמיד ללמוד, ונהפוך הוא: כי בכוחו להראותם גלוי ומוחשי כי רק בעלי תאוות הם ולא אנשי חכמה ושכל, ודווקא אותם הלומדים בהמוסד [=בישיבה] - אף כי למראית-עין בטלנים הם, אבל באמת עושים הם את כל מעשיהם בהשכל ובהרגש.

"אם יגרשו אותי אז אשחט את עצמי, או אפיל את עצמי אל ה'ליוקע' [שם נהר]". ביום הראשון העבר אמר: "צדקו החברים החדשים האומרים כי לעשיית עבירות צריך להתרגל כמו למעשה המצוות, ואחרי ההרגל אינן מאוימות כל כך. דמיתי כי אם לא אניח תפלין ולא אתפלה - בוודאי אמות מיד כרגע ולא אוסיף לחיות עוד, והנה היום לא הנחתי תפלין ולא התפללתי והריני חי עדיין ובריא אולם. חברי 'פועלי ציון' אומרים כי הם יעזרו לי לנקום מהם, מהמנהיגים שלי ומן המוסד".

|| סילוק מן הישיבה ||

ויהי באחד הימים, ויבוא למעונו כעוס ונרגז, ויספר לאמור: "נקראתי אל המשגיח, והוא גער בי על אשר לא באתי לעת התפילה. צדקו האומרים כי בפה סופרים את הצעדים, ובשבוע עיניים מביטים על כל תלמיד. בעוד חודש אסע מפה!". אחר-כך אמר:

...על פי סיפורי בעל המעון לתומו את מהלך העניינים, החליט המנהל כי רגש-עצבים חזק תקף את ד-ק, והחליט לחכות בהודעת הגירוש [מן הישיבה] עד בוא אביו, ואז יודיעו להנער כי הוצא ונמחק מספר התלמידים ועליו לעזוב את המוסד..

המשך בגליון הבא <<<

חצי שעה ביום

<< כך נחנך לאהבת ישראל אמתית

הרב ישעיהו ובר מייסד "שיטת הרב וובר" ללימוד הגמרא ומומחה בעל שם לחינוך ולהקניית מיומנויות למידה

המרכזי שלהן הוא אהבת ישראל, חשוב שהם יבינו כי מדובר במצוות עם גדרים הלכתיים ברורים, מצוות המחייבות אותנו בלי קשר לרגש הלב שלנו בכל רגע נתון. נמצא אפוא שיש להגדיר כל מצווה ומצווה לגופה, כדי שהערך הפנימי שלה יובן ויופנם כראוי.

על פי זה, גם המצווה היסודית של אהבת ישראל - צריכה להיות מונחלת באופן אמיתי ויסודי, ולא בתור אוסף של מחוות התלויות ברצוננו הטוב.

כדי לחנך למצוות אהבת ישראל, עלינו לשלול אצל הילד התנהגויות או רגשות שהם הפך אהבת ישראל, וכמאמר הלל הזקן: "מה ששנוא עליך לא תעשה לחברך". כלומר, על בירור המצווה וחיידודה להיעשות דווקא על דרך השלילה.

ניתן לזה דוגמה: ילד חוזר הביתה בוכה ומאוכזב, לאחר שהשקיע רבות בעניין מסוים ולבסוף ילד אחר בכיתה צוין לשבח. הנטייה הטבעית של ההורים היא לעודדו, ולומר לו: "אנחנו מבינים לליבך ושותפים לאכזבה שלך", או "אין דבר. בעז"ה, אתה תיבחר בפעם הבאה". מילים מסוג זה אכן ישפרו את ההרגשה הטובה של הילד, ואולי יחזירו לו את הביטחון העצמי הפגוע, אבל הן לא יחנכו אותו לאהבת ישראל.

להרגיש את השני

לעומת זאת, הגישה החינוכית החסידית היא לשחרר את הילד מן הצער על עצמו ומרגש הקנאה בחברו - על ידי שנכוון אותו לשמח בשמחת החבר. בכך נעביר לו מסר, שאהבת ישראל איננה סיסמה שיישומה דורש מאמץ על

ערב חג השבועות, בו אנו מציינים את האחדות בהקדמה וכיסוד לקבלת התורה, זה הזמן המתאים לדון בשאלה כיצד ננחיל לילדינו את מצוות אהבת ישראל.

בכלל, כאשר רוצים לחנך ילד לערך מסוים, יש להגדיר את מהות הערך ואת מטרותיו - ואזי הערך נרכש בנפש הילד.

אהבת ישראל הינה מצווה כללית וערך יסודי בחיים היהודיים, ובנוסף - היא גם שורש למצוות רבות נוספות. כיוון שכך, האם נכון יהיה להנחיל לילדינו את מצוות אהבת ישראל על ידי מצוות המסתעפות ממנה דוגמת מתן צדקה, הימנעות מדיבור לשון הרע וכיו"ב; ולדוגמה, לומר לילד "תן לעני צדקה ותעשה אהבת ישראל", או "אל תדבר לשון הרע - זה לא אהבת ישראל"?

התשובה על כך היא: לא. כי בשיח מן הסוג הזה הילד מקבל מסר מוטעה, ולפיו אהבת ישראל היא 'מחווה' יהודית. וכשלא מתחשק לעשות מעשים המבטאים אהבת ישראל, ניתן לחמוק מהם. אפשר לא לתת צדקה, ולדבר לשון הרע.

לא אוסף של מחוות

בבואנו להנחיל לילדינו מצוות שהמוטיב

אהבת ישראל אמיתית נמדדת ביכולת שלנו לפרגן ליהודי שני ולשמח אותו בשמחותיו ובהצלחותיו, גם כאשר לנו חסר באותו העניין עצמו

טבעי, אלא היא מהווה ביטוי למציאות האמיתית הנעוצה בקשר הפנימי שבין יהודי ליהודי.

על פי זה נוכל להבין את הפתגם המופיע בספר 'היום יום' (ליום טו אייר), על כך שהחסידים בדורות עברו היו אומרים איש לרעהו: "חתיכת הלחם שלי היא שלך כשלי", והיו מקדימים את תיבת שלך לשלי".

אהבת ישראל אמיתית נמדדת ביכולת שלנו לפרגן ליהודי שני ולשמח אותו בשמחותיו ובהצלחותיו, גם כאשר לנו חסר באותו העניין עצמו.

כשמתחנכים להרגיש את השני בצער ובשמחתו, אזי אהבת ישראל הופכת להיות מצווה כללית ומהותית המתגלמת בשאר המצוות. לדוגמה: כשהולכים לבקר חולה, המניע העיקרי לקיום המצווה הוא ההזדהות עם כאבו של החולה, לעודדו ולהקל את מכאוביו.

ולהבדיל, כאשר אנו הולכים לשמחה, איננו באים מפני ש'אין לנו בררה', אלא מתוך רגש אמיתי של השתתפות בשמחת הזולת. שמחתו היא גם שמחתנו, וכשאנו באים לשמחו - תגדל שמחתו יותר, ובמילא גם שמחתנו.

הרב שלום דובער וולף
משפיע בישיבת חח"ל צפת

לתפוס את הנקודה הכללית

יש לומר שסדר הנ"ל - כללות, פרטיות, עומק - מתאים לסדר של כל תפיסת דבר שכל, בג' הכוחות חכמה, בינה ודעת. וכידוע, שחכמה עניינה תפיסת הנקודה הכללית, בינה עניינה הוא פירוט הנקודה הכללית לפרטים, ולאחרי זה באה ההתקשרות וההעמקה בעניין, בחינת הדעת.

מבואר בחסידות (ראה ד"ה תקעו עת"ר בסופו) שחכמה היא 'מוח הזיכרון'. ובפשטות, כשתופסים את הנקודה הכללית של העניין אזי הוא נשמר במוח, מה שאין כן פרטים בודדים - הנוטים להיאבד. עוד מבואר, שבשעת העיון בפרטים בכוח הבינה עלולים לטעות ולהגיע למסקנות לא נכונות, אך כשינקודת החכמה ברורה - אזי גם בעיון הבינה הולכים בדרך הנכונה.

על דרך זה אפשר לומר בענייננו, לימוד עניין מתוך הספר: לכל לראש יש לתפוס את הנושא הכללי והמסגרת הכללית - היכן העניין מתחיל ומסתיים, מה הנושא בו עוסקים, מהו סדר וקשר העניינים זה לזה, וכיצד הם מתקשרים לעניינים שלפניהם ושלאחריהם. רק לאחר מכן עלינו לקרוא שוב, לשים לב לכל הפרטים המבוארים בתוך העניין, ולהבינם דבר דבור על אופניו.

הדבר ברור הוא, שרק כאשר תמונה כללית זו ברורה - יישאר העניין הנלמד ב'מוח הזיכרון'. מה שאין כן כאשר תשומת הלב מופנית מלכתחילה לפרטי העניין, פעמים רבות שמרוב הפרטים לא תופסים את הנקודה הכללית, וגם הפרטים הולכים לאבוד.

ממוקד ומוצלח יותר

עוד זאת, שכאשר מתעכבים על הפרטים בתחילת העניין - לפעמים מתעכבים לחינם על עניינים המבוארים בהמשך הדברים, או שמתעכבים על עניינים צדדיים ו'מאבדים' את העיקר, ואף יתכן שמבינים את הפרטים בצורה שאינה נכונה, כלומר שאינה מתאימה לכללות העניין בו עוסקים. ויתרה מכך, באם ישנו פרט שלא מצליחים להבינו כראוי, אזי ישנה הרגשה שהעניין כולו אינו מובן. אך לאחר הקדמת הפעם הראשונה בה עברו על העניין כולו דרך כלל - אזי העיון בפרטים הוא ממוקד ומוצלח יותר, ואף אם לא כל הפרטים מובנים אין זה מבלבל לתפיסת העניין בכללותו, שכן הלימוד יודע לומר כי העניין בכללותו הוא כך וכך אלא שישנו עניין פרטי שעדיין לא הבין אותו.

על דרך זה מובן, שרק לאחר שפשט העניין מסודר היטב על כל פרטיו, ביכולתנו להפנות את תשומת הלב לעיון ודקדוק נוסף, תוך ירידה לעניינים שמעבר לפשט השטחי. האמת היא, שלאחר הלימוד כראוי בפעם הא' והב' - יעלו **מאליהן** בפעם הג' נקודות שונות למחשבה ועיון, שבפעמים הראשונות לא שמו לב אליהן.

חלק ממאמר 'דרכי ההגיון במשנה ובגמרא', הנדפס ב'שערי ישיבה' (ישיבת חח"ל צפת) חלק יז. נערך למסגרת זו על ידי מערכת 'ליובאוויטש', ונדפס כאן לע"ג שליח הרבי להנובר, הרה"ח ר' בנימין ב"ר יבדלחטי"א הרה"ח ר' מני מנחם מענדל וולף.
את המאמר השלם ניתן להשיג אצל המחבר, בכתובת sdw773@gmail.com

במכתב לתלמידים הלומדים תניא, כותב הרבי באג"ק (מיום י"ג בתמוז תשי"ז) כלל גדול בלימוד התורה:

"כשיגשים ללימוד תורה שבכתב... פשוט ומובן שבלמוד ויקרא ובראשית אין מבארים להמתחיל פירוש רש"י... כי אם מוסרים לו תוכן הכתוב בכלל, ופירוש האמור כפשוטו בפשטות הכי גדולה, ואפילו אם תלמיד חכם הוא... ועל דרך זה הוא גם כן בלימוד התורה שבעל פה, כשלומד בפעם הראשונה את המשנה - הנה לא לבד שאין לומדים עם תוספות, אלא שגם בלא רש"י... גם בלימוד תורת החסידות צריך להיות באופן כזה דווקא, שבפעם הראשונה קולטים כללות העניין, אחרי כן לומדים אותו בשטחיות, ומפעם לפעם נכנסים בעומק יותר ובפרטיות יותר."

במשפט האחרון: "שבפעם הראשונה קולטים כללות העניין, אחרי כן לומדים אותו בשטחיות" לכאורה הכוונה היא - שבפעם הראשונה יש לתפוס את העניין בכללותו, מבלי להיכנס לפרטים כלל; וגם אם ישנם פרטים לא מובנים אין להתעכב עליהם, אלא להמשיך הלאה - מתוך כוונה לתפוס את הרעיון והמהלך הכלליים. לאחר שהרעיון הכללי מובן - אזי יש לחזור שוב, ולהשתדל להבין את כל הפרטים, אך עדיין בהבנה שטחית בלבד מבלי לרדת לעומק הדברים. רק אחרי שהתמונה השטחית ברורה על כל פרטיה - ניתן לרדת לעומק הדברים, לדקדק בפרטים הקטנים וכו'.

תישאר שונה. אבל אין זה אמור לפגוע כלל באהבה זה לזה, שנהיה כולנו **"בלב אחד"**.

על לימוד התורה נאמר "את והב בסופה", וכדרשת חז"ל: "אינם זזים משם, עד שנעשים אוהבים זה לזה".

זוהי, כאמור, ההכנה המתאימה לקבלת התורה: שנגיש את הלב של השני, שהלב שלנו יהיה אחד. איננו מחויב להסכים עם דעתך, לפרש ולהבין כמך; אך אני כן מחויב להרגיש אותך ולהאוב אותך.

ואולי אפשר למצוא רמז לדבר: "לב אחד" - הוא בדיוק כגימטרייה של "מה", שענינו ביטול! כמ"ש "ונחנו מה".

ההכנה ללימוד התורה, "פתח לבי בתורתך", היא על ידי הקדמת "ונפשי כעפר לכל תהיה". כך הם הדברים גם כשעומדים בימי ההכנה לקבלת התורה - הדרך לכך היא על ידי "כאיש אחד בלב אחד".

בדעה, בהבנה, לא שייך שנהיה שווים. חז"ל כבר קבעו, כי "כשם שאין פרצופיהם שווים - כך אין דיעותיהם שוות". הדעה לא תשתווה, ההבנה

פארבריינגען חסידים יכול להביא לאחדות המשך מעמ' 1 אמיתית.

רק על ידי 'יוחן שם ישראל', במובן של "בלב אחד", אפשר לקבל את התורה.

אם כך הם הדברים אצל כלל ישראל, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר על "ליובאוויטש". הרי פירוש המילה הוא, כפי שהרבי הזכיר פעמים רבות, עיר של 'אהבה'! לא שייך שמישהו תחת דגל ליובאוויטש הבטל לנשיא הדור - לא תהיה בו אהבת ישראל אמיתית.

לתרומות והקדשות: 058-4848782 (שמואל)

לע"ג
הרה"ח ר' וולוויל פסח ז"ל
ב"ר ישעיה ז"ל
מרנץ
נלב"ע בליל ש"ק ה' סיוון
ערב חה"ש ה'תשע"ה

לזכות
הילד לוי יצחק אמיתי שיחי'
נולד י"ט באייר תש"פ
ולזכות הוריו וזקניו שיחי'

לע"ג
מנשה בן רחמים מאיר
נפטר י' באלול תשנ"ב

לע"ג
לאה נחמה חדווה ז"ל
בת אברהם יחזקאל ז"ל

שיחה בגובה העיניים עם ר' רמי סוחייק-כהן שיחי' חסיד חב"ד מאבן יהודה שהחלים מהקורונה

איני נהג אמבולנס, או עובד בעבודה של פיקוח נפש, שאדרש לזמינות תמידית ומיידית; ואם זקוקים לי בדחיפות, אפשר פשוט להתקשר...

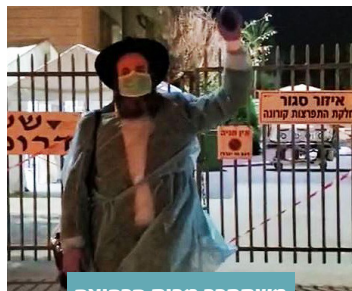
של מוצרי החברה, אני עומד בקשר עם עשרות אנשים שאותם אני מלווה בניהול אורח חיים בריא, ובמקביל - עם רופאי ויועצי החברה בחו"ל. אכן, היה הרבה יותר קל לכאורה להיות זמין בוואטסאפ; אבל כיוון שאני חושב על הנזק שיצא לי מהחזקת סמארטפון, איני מעוניין בכך. אני לא מדבר על התכנים הלא ראויים שמציפים את הרשת, אלא על התקשורת האנושית שניזוקה קשות בעקבות הסמארטפון. בני זוג, חברים ושותפים לעסק, גם כשהם נפגשים - פשוט אינם פנויים לדבר, ו'להיות' האחד עם השני. כל אחד ב'מסך' שלו...

בנוסף, ובמקביל, יש את בזבז הזמן האדיר שנוצר כתוצאה מהזמינות בכל רגע לוואטסאפ. אני מכיר את עצמי, ויודע שלא אצליח להיות חזק, והאינפורמציה הבלתי פוסקת הזורמת ברשת החברתית - תגזול ממני זמן רב.

יש לי מכשיר עם וואטסאפ בבית, ומי שרוצה שולח לי לשם שאלות והודעות, ובערב אני מגיע הביתה ומשיב לו. איני נהג אמבולנס, או עובד בעבודה של פיקוח נפש, שאדרש לזמינות תמידית ומיידית; ובאם זקוקים לי בדחיפות, אפשר פשוט להתקשר... יש לי גם רווח מזה שאיני עונה תשובה מיידית, שכך אנשים יחשבו וישקלו היטב לפני שהם סוגרים אותי פגישת ייעוץ וכדומה, ולא יפעלו מתוך לחץ.

בתקופה האחרונה, בהתפרצות הקורונה; כשכל העולם עבר להתנהל יותר ב'און ליין' - חשבתי לעצמי, שאולי כדאי אכן להסתובב עם סמארטפון, אך שקלתי את העניין והחלטתי שביכולתי להמשיך ולהסתדר בלעדיו. זה בהחלט מקשה את ההתנהלות, אבל הרווח שלי מה'הקרבה' הזו הוא גדול, ואיני מוכן לוותר עליו.

היה נשמע מופרך, היות ודירה שם עלתה הון תועפות, וגם לא מצאנו כלל דירה המתאימה עבורנו. אבל אחרי רצף עיניים של 'השגחה פרטית', וברכות מיוחדות שקיבלתי - במסע שעשיתי עם הרב נוימן לקראת ג' בתמוז ל-770 ולאחלה הקדוש, נמצא הבית. רכשנו אותו בשעטמו"צ, ובו אנחנו מתגוררים כעת. אני משתדל לפעול ולעזור ככל יכולתי לעשייה בבית חב"ד.

משתחרר מבית הרפואה

לא נהג אמבולנס

נושא חינוך הילדים יקר מאוד ללבך. תוכל לשתף אותנו בכך?

חינוך הילדים הוא הדבר החשוב לי מכולו! כאשר חיפשתי מוסד חינוך עבור ילדיי, החלטתי לשלוח את הילדים לחיידר על טהרת הקודש בכפר חב"ד. גם הרב אשכנזי ע"ה תמך ברעיון. אני נוסע עם הילדים מידי יום לכפר כחצי שעה ויותר, אבל עושה את זה בשמחה! הילדים הם האושר שלנו, ואני שמח על כל השקעה שאני יכול להשקיע בהם.

אחד הדברים הנוספים שאני 'מקריב' לצורך חינוך הילדים, היא ההחלטה שעשיתי בנפשי שלא להחזיק ברשותי סמארטפון. אם אני רוצה לחנך את ילדי הגדולים שהם לא צריכים סמארטפון, הרי לפני הכול עליי להראות להם דוגמה אישית כזו!

אפשר להסתדר ב'ביזנס' בלי סמארטפון?

מתוקף עבודתי כמשווק עצמאי

הגדול, י"א בניסן, הודיעו לי שאני משוחרר. באותו לילה זכיתי ב"ה לצאת לביתי, בריא ושלם.

תשובות מהרבי

איך התקרבת לדרך היהדות ולחסידות?

אני מגיע מרקע מסורתי, אבל באופן אישי כמעט ולא שמרתי מצוות, רק על כשרות הקפדתי במידה מסוימת. אחרי חתונתי, היגרתי עם אשתי תחי' לדרום אפריקה לצורכי פרנסה. אני עובד בחברת 'הרבלייף', חברה בינלאומית העוסקת בשיווק מוצרי תזונה, ובייעוץ תזונה לאורח חיים בריא. עברתי לגור בדרום אפריקה במטרה לבנות שם מערך הפצה של החברה, ואכן הכשרתי שם עשרות נציגים, והעסק שגשג ב"ה.

במקביל, היינו בקשר עם בית חב"ד של הרב שלמה ויינר בעיר וומשלנגה רוקס, וקצת התחזקנו ביהדות. לקראת הלידה של בנו בכורנו שיחי' (שכעת זכינו, והוא השתדך בשעטמו"צ) רצתה אשתי ללדת בארץ, אך חששתי מאוד שכל העבודה שלנו שם תרד לטמיון. ממש לא ידענו מה לעשות, והרב ויינר אמר לנו: "תכתבו מכתב לרבי". אף שהייתי רחוק מהדברים האלה, נהגתי כעצתו וכתבתי לרבי. במכתב של הרבי ביאגרות קודש', בשפת היידיש, הופיעו ביטויים מיוחדים על מעלתה הנפלאה של ארץ הקודש והמגורים בה, והרב ויינר אמר לי שיש פה תשובה ברורה. עדיין הייתי ספקן, ואמרתי לו בחיך: "אם הרבי רוצה לענות לי תשובה, שיכתוב בשפה שאני מבין...". ניגשתי לארון הספרים, ופתחתי כרך אחר של 'איגרות קודש'. התוכן של המכתב שנגלה לעיניי - השאיר אותי פעור פה. האיגרת הייתה בלשון הקודש, ותוכנה - "במענה לשאלתו, הרי כבר עניתי לו מכבר...", וגם בה הופיע אותו עניין כבמכתב הקודם, אודות מעלתה של ארץ הקודש! לא היה לי מה לומר, ובתוך שבועיים חזרנו ארצה.

הגענו לנתניה, שם הכרתי את הרב מנחם נוימן, שליח הרבי באבן יהודה הסמוכה. בהמשך, אף שלחתי את ילדיי שיחי' ללמוד בבני חב"ד שבניהולו. יום אחד, הרב נוימן שאל אותי: למה שלא תעברו לגור פה באבן יהודה? זה

זה התחיל אחרי שבנו הגדול שהה בקרבת חבר שהגיע מקראון הייטס, ונדבק ממנו בנגיף הקורונה. כעבור מספר ימים קיבל בנו הודעה ממשרד הבריאות, כי עליו להימצא בבידוד. בימים הבאים, החלו כל בני המשפחה לפתח תסמינים. כולם נדבקו.

ר' רמי סוחייק-כהן, מאנ"ש באבן יהודה, חווה את הקורונה מקרוב בצורה לא פשוטה, ושיתף אותנו במה שעבר עליו. במהלך הריאיון התוודענו גם למסעו האישי המרתק, עד אשר היה לחסיד חב"ד דבק ומסור. ר' רמי הוא איש שיווק פעיל ומצליח, ולמרות זאת - מצליח להתנהל בחיי היום יום ללא שימוש תכוף וקבוע במכשיר הסמארטפון.

ר' רמי, ספר לנו בבקשה: איך עברת את התקופה הקשה הזאת בה היית מאושפז?

אחרי שהתחלתי לפתח קשיי נשימה, אושפזתי במחלקת 'כתר' (קורונה) במרכז הרפואי לניאדו בנתניה. המצב החריף והלך, והרגשתי שאני לא מסוגל לנשום. אי אפשר לתאר את הפחד והלחץ בו הייתי בתחילה. חיברו אותי למכונת חמצן וזה אכן עזר ויכולתי לנשום, אך במשך כמה ימים הרגשתי חולשה איומה. אני אדם פעיל מאוד ב"ה, וזו תחושה נוראית להיות חסר אונים, בלי יכולת לזוז. בנוסף, ידעתי שלצידי שוכבים גם חולים במצב קשה, מורדמים ומונשמים, וזה כמובן לא תרם להרגשה הטובה שלי.

מה שעזר לי באותם ימים, היא הוראת רבותינו נשיאינו: "תחשוב טוב - יהיה טוב!". התאמצתי להחדיר מחשבה זו במוחי, ופשוט התחזקתי באמונה בה' שהכול יהיה הכי טוב! בנוסף, בני משפחתי כתבו לרבי, וקיבלו מברכותיו על-ידי האיגרות קודש'. זה נתן לי הרבה כוחות להתמודד.

אחרי ימים מספר התחלתי ב"ה להרגיש טוב יותר, וכבר יכולתי לרדת מהמיטה. את המנוחה שנכפתה עליי ניצלתי ללימוד תורה, וכמובן, לפעול ככל יכולתי בין המאושפזים במחלקה. השתדלתי לעודד את כולם, ולהשפיע עליהם בתורה ובמצוות. בשבת עשינו קידוש גדול ויפה, והשתדלנו לעודד האחד את השני. במוצאי שבת

הרב זלמן רודרמן סופר ואיש חינוך << אל מה מכל לה ניקח איתנו?

מה רוצה מאיתנו הקב"ה בכל הסיפור הזה. מה הוא מרוויח ממגפת הקורונה בזמן שעקומת לימוד התורה והתפילות בציבור וכיבוד ההורים ועוד אין ספור מצוות ומעשים טובים השתטחה לה באופן מדאיג ומצער כל כך. איזה מסר מבקש ה' הטוב להעביר אלינו...

זוהי ללא ספק ה-שאלה שמטרידה בתקופה האחרונה כל אדם חושב ובוודאי כל יהודי מאמין.

והתשובות עליה? רבות ומגוונות כמניין וכמגוון המשיבים. זה אומר: הקב"ה שילח אותנו מבתי הכנסת כדי שנחלל להתפלל כמו מקהלה מאומנת ונתחיל לדבר אליו דיבור אישי, אמיתי, מהלב. זה טוען: נגזר עלינו 'בידוד חברתי' כדי להמחיש לנו עד כמה גם בימים כתיקונם אנחנו לא באמת 'רואים' את הזולת ולא באמת חשים אותו ואת מצוקותיו. אדמו"ר חשוב אחד הסביר שהמסכות על הפה והאף הן מחסום ללשון המפטפטת יותר מדי ולאף שנתחב למקומות לא לו.

ועוד כהנה וכהנה הסברים יפים, שמעוררים אותנו למחשבה ואולי גם לתיקון המעשים והלבבות.

האם יש לשאלה הנ"ל תשובה אמיתית אחת, ברורה ומוחלטת? אין לדעת. ואולי באמת התשובה היא אינדיבידואלית. זאת אומרת, כל אחד וההסבר ש'תופס' אותו - הוא בדיוק המסר של הקב"ה אליו.

הרשו נא לי אפוא לשתף אתכם במחשבה שעלתה בדעתי הקטנה והצנועה, מחשבה הלוקחת אותנו מן הפרטים אל הכלל, מן התיקון המקומי אל ההיבט הרחב והעקרוני.

אחד הדברים הכי קשים להבנה ועיכול (בעיקר) על ידי מי שאינם מורגלים בניהול אורח חיים יהודי תורני, הוא הדווקנות ההלכתית. חייבים להמתין בין בשר לחלב דווקא שש שעות שלמות ועגולות?! מוכרחים לכסות את הראש עד לשערה האחרונה?! באמת כל כך חמור להזיז בשבת את העט הקטן שנשכח על השולחן?! האומנם אכפת לקב"ה אם נניח את התפילין על יד שמאל או ימין וכמה פעמים נכרוך את הרצועה על הזרוע?! עד כדי כך נורא שילדינו הרכים יחשפו לתיאוריות שונות על היווצרות העולם וגילו?! כל כך קריטי על מה מסתכלים, למה מקשיבים ובמה מהרהרים?! למה הכול חשוב כל כך ומדוע אי אפשר להשאיר לבן אדם קצת יותר מרחב תמרון וחופש מחשבה ופעולה?!

והנה התרגשה ובאה עלינו הקורונה, והכול פתאום נעשה כל כך דווקני, כל כך מדוד, מחושב ומדויק:

כן, דווקא שני מטרים מרחק בין אדם לאדם, סנטימטר לא פחות. דווקא עשרה אנשים בחדר, אפילו אחד לא יותר. דווקא להפגיש מרפקים מכוסים ובשום פנים ואופן לא ללחוץ ידיים חשופות. דווקא לא לגעת במשטחים ציבוריים.

דווקא לא להכניס אצבעות לפה או לעין. דווקא לשטוף ולחטא את הידיים אחרי כל מגע לא סטרילי. ועוד ועוד כיוצא בזה (בהתאם להנחיות היומיות הדווקניות המשתנות).

כי כשמדובר על החיים שלנו, לכל פעולה ופעולה יש משמעות שעשויה להיות גורלית. וכאשר מבינים זאת בקשר לחיי הגוף, קל יותר להשליך מזה גם על חיי הנשמה (שהם הלוא החיים העיקריים שלנו כבני אדם וכיהודים). כן, מאחורי כל הוראה של התורה יש סיבה ויש דיוק, ואסור לסטות ממנה אפילו כמלוא הנימה.

ונקודה נוספת שהיא למעשה פועל יוצא ישיר של הנ"ל - חובת האחריות האישית.

בעולם התרבותי של ימינו, עולם שבו פסגת השאיפות היא התפרקות טוטאלית מכל הגבלה מרסנת, מאלצים לפתע כל אחד מאיתנו לחשב כל צעד וכל פעולה שלו. להבין שמגע בעייתי אחד עלול לדרדר אותו לסכנת חיים. פתאום כולנו נדרשים לשים לב לפעולות הכי קטנות וטריויאליות שלנו, ולקחת עליהן אחריות אישית. אפילו פעוטות בני ארבע וחמש לומדים ומתורגלים שלא לאכול משקית הביסלי של החבר. שמותר לבקר את סבא וסבתא, אבל אסור לחבק. שכל שיעול או אפילו נשימה עלולים להדביק.

בסיכומו של עניין (ונקווה לה' שאנחנו אכן בשלב הסיכום):

על הנסיבות ובעיקר על האסונות הרבים של התקופה האחרונה, היינו כמובן מוותרים. אבל את המסרים החשובים והתובנות שתקופה זו הביאה עמה בכנפיה - נפנים ונאמץ בשמחה, לקראת חיים משמעותיים יותר. חיים של שימת לב פרטנית ושל לקיחת אחריות אישית.

 מכתהיק למארכת

**רוצה להיות מקושרת?
הצטרפי אלינו!**
קו "בזכותך ניגאל" (לנשים) 0733834197
קו נסיכותי (לננות) 0733834644

רצא לפני שחוריק לבית הכנסת

לכבוד עלון ליובאוויטש,

ברצוני לשתף את הקוראים מהרהורי ליבי בעת האחרונה:

אנחנו נמצאים בתקופה מעניינת, מאתגרת ודי מוזרה. כוונתי בדבריי אלה היא לאופן התפילה בעת ה'קורונה'. אם עד לפני חודשיים היה פשוט לנו שקמים בבוקר, הולכים למקווה ולתפילה בבית הכנסת, לומדים שיעור תורה לפני או אחרי התפילה וכדומה, בא גל ששטף ובלבל את כל הנחות היסוד והסדר הרגיל. בכל זאת אגע בנקודה אחת שבעז"ה נראה איך הכל היה לטובה...

אם עד היום חשבנו שבית הכנסת הוא עוד מקום 'שלנו', בו אנחנו מתנהגים כפי שאנו רוצים, מי שרוצה לדבר - שידבר, מי שרוצה לצעוק - שיצעק, ומי שרוצה להתפלל... גם לא נפריע לו - כעת מתברר שיש מי שזועק. כביכול 'בעל הבית' אומר לנו: בית הכנסת הוא מקום שלי! האם אתם יודעים לשמור על קדושתו? האם אתם נכנסים אליו ברצינות ובהדרת הכבוד המגיעה לו ולבעליו? בבית שלי יש כללי התנהגות (המודפסים ותלויים בדרך כלל גם על הקיר...): כשהציבור מתפלל - מתפללים. כשקוראים בתורה - מקשיבים. כשאומרים קדיש

- מקשיבים ועונים על הקדיש "אמן" ו"אמן יהא שמיה רבה" ברצינות!

למי שרוצה להתערר ולהתחזק בכך, הנה עניין נפלא ביותר אותו מביא הרבי בלוח 'היום יום', בתאריך י"ז באדר: "...הופיע פעם רבנו הזקן לפני הקהל ואמר: בגן עדן חשים ביקרו של עולם הזה... אפילו 'נאצלים' הראשונים היו מוותרים על הכל בעבור אמן יהא שמיה רבה של יהודי שאומרו בכל כוחו, כפירושו, בכל כוונתו, כלומר שכולו מונח בזה".

בל נחשוב שמילים אלה שייכות אך ורק לחסידים הגדולים, לצדיקים על פי ה'תניא'.

הרבי מורה כאן לחסידי, לקחת את הסיפור הזה כהוראת דרך בהתנהגות ובגישה הראויה לתפילה ולאמירת קדיש. וכסיום דבריו שם: "אלה היו כל דבריו שפעלו אצל השומעים התלהבות והתלהטות כה רבה, עד שכל השנה אמרו אמן יהא שמיה רבא בלהט".

לפני שאנחנו חוזרים ונכנסים אל בתי הכנסת - 'מקדש מעט', הבה נעצור ונחשוב לרגע או לכמה רגעים על הדברים הנ"ל. נתבונן בסיפור, ונוכל לקבל זריקה של חיות והתלהבות אמיתית בעת שאנו אומרים ומקדשים את שמו הגדול של הבורא! לעולם ולעלמי עלמיא!

בכבוד ובברכה
ק.ש. | כפר חב"ד

האם היינו מכניסים לביתנו עיתון, אשר יש סיכוי שיחשוף אותנו לתכנים שכאלו?

זה בכלל מהוואטסאפ

כותב השורות יכול להעיד על מקרים בעייתיים רבים בקרב תלמידים, אשר קשורים בקשר ישיר לאפליקציות 'תמימות' אלו.

כאמור, ישנם הזקוקים לאפליקציות שכאלו, אך דווקא מסיבה זו, ודווקא מאנשים אלו - מתבקש שיעשו הכל כדי להזהיר את סביבתם מהסיכון הכרוך באותן אפליקציות, ולעודד את מי שנמנע מהשימוש בהן.

אסיים בחוויה אישית:

לפני שנים מספר התכונתי להתפלל בפרוזדור אשר ליד

'הזאל הקטן' ב-770, ומישהו עם טלפון חכם בידו משך בזרועי: "אתה חייב לראות משהו קצר ומצחיק", נצצו עיניו. מדובר היה במשהו מטופש לגמרי, ורחוק מאוד מקדושת המקום בו עמדנו. לא התאפקתי מלהעיר לו: "לפני שנתיים, היית מתבייש לספר לי שראית דבר כזה. כעת אתה מראה לי את זה, ועוד במקום כזה?!" לא אשכח את תגובתו. הוא סובב בחדות את המכשיר, הצביע על חותמת מסוימת המופיעה שם, ואמר לי: "לידיעתך, זוהי החסימה הטובה ביותר הקיימת בשוק". התפלאתי: אם כך, כיצד מגיע סרטון כזה למכשיר? והוא השיב בתרועת ניצחון, "זה בכלל מהוואטסאפ...".

בעייתי מאוד. הוא יוצר אתגרים רבים למשתמש בו, שואב את זמנו, תשומת ליבו ומוחו, וראוי לו לאדם לעשות כל אשר ביכולתו כדי להימנע מהשימוש בו, או לכל הפחות לדחות אותו ככל האפשר.

ישנן בעיות רבות במכשיר חכם, גם אם הוא 'מוגן', ובשורות הבאות אגע באחת מן החמורות שבהן - אשר משום מה חומקת מתשומת הלב של רבים וטובים. ברוב המכשירים יש אפליקציות שיתופיות שונות (דוגמת הוואטסאפ), אשר שמות לצחוק וללעג את הזהירות הרבה הנהוגה בקרבנו לבדוק כל דבר הנכנס לביתנו דוגמת עיתון, דיסק או סרט. וזאת, מכיוון שכעת חשופים אנו ובנינו לכל אשר שולחים אלינו אנשים מכל גווי הקשת.

השיתוף נעשה בקלות רבה, בלחיצת מקש אחת של מאן דהו, לעיתים בטעות או בהעדר תשומת לב; וכבר מעגלים על גבי מעגלים נחשפים לתמונה / סרטון / הקלטה מיותרים.

מה שמעניק לנקודה זו ממד נוסף של דחיפות, היא העובדה הבאה: בניגוד גמור לרשת האינטרנט בה ניתן לדון אודות חסימה זו או אחרת, בוואטסאפ אין כל אפשרות לחסום את התכנים. תכנים שלעולם לא יעברו ברשת הרגילה, בגלל שלל מגבלות (חוקיות או אחרות), עוברים בחופשיות מוחלטת מקבוצה לקבוצה. זהו ערוץ פתוח לחלוטין. החסימות השונות הופכות לכמעט חסרות משמעות, כאשר כאן לא ניתן כלל לחסום שום דבר.

מוגן בעירובן מוגבל

אירועי החודשים האחרונים ושינוי שגרת החיים שבעקבות הקורונה, מציפים דיונים - שבזמנים אחרים, אולי, נדחקים מעט הצידה.

הנה דברים ששח לי ידיד קרוב, אשר בימים כתיקונם שומר על מרחק מקסימלי מכל הקשור לרשת וספיחיה - ואילו בתקופה זו נאלץ, כמו רבים וטובים, לשנות ברמה כזו או אחרת מרגילותו.

כעת, לקראת מה שנראה כמו חזרה לשגרה הרגילה, הוא תמה: האומנם יש טעם להמשיך בהתנזרות קיצונית כל כך ממכשיר הסמארטפון, כאשר הוא מוגן ברמה גבוהה? האם אין מדובר בהנהגה שאין לה כל טעם והיגיון?

כך גם שואלים שוב ושוב צעירי הצאן, אשר אינם מבינים מדוע אוסרים עליהם שימוש - בדבר אשר מוגדר כחסום ומוגן.

אמת שאין להכחישה היא, שחלק מהקהל אכן נזקק למכשיר שכזה לצורכי שליחות או עבודה. אך דווקא על רקע זה, חשיבות עליונה יש לליבון נקודה זו עבור שאר חלקי הציבור, ובעצם, גם עבור מי שאכן נזקק למכשיר שכזה.

בלחיצת מקש אחת

והדברים ראוי שיאמרו, ובצורה הברורה ביותר: הטלפון החכם, גם החסום והכשר ביותר, הינו

לתגובות והערות: cct770@gmail.com

לעמוד בנטל הצער, ונפל מתעלף ללא הכרה. מיהרו בני הבית לטפל באביהם, לעוררו מעלפון ולהשיב לו את הכרתו. בעוד הם רוקחים רפואות וסממנים ומשקים אותו בסמים המעוררים, שמעוהו ממלמל ונאנח: "הוא עוד לא הגיע... זה לא הוא...". בכונו על משיח צדקנו...

מתוך הספר 'מצפים ומספרים', בעריכת פ"ר צוריאל ובהוצאת 'תורת חיים'

המומים ונואבים את פטירתו הטראגית של האבןך היקר, אהוב על הבריות הרה"ח ר' יהושע מרדכי נהן ז"ל ושולחים בזה את תנחומינו מעומק הלב לדידנו הרה"ח ר' בן ציון שיחי' ולרעייתו תחי' ולכל המשפחה שתחי' המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ואך טוב וחסד ירדפונם תמיד כל הימים עדי יבוא גואל צדק במהרה! מערכת ליובאוויטש

הובן, ואנו טעינו בזמן...

השני שיער: אז הוא קמעה מאחר, מה לו למהר? כל אחד והשערותו הוא.

גם ה"ישמח משה" עצמו, אף שישב כדרכו בחדרו שקוע כל כולו בתלמודו, ניכר בו כי מוטרד הוא מהתעכבות חתנו.

עמדו בני המשפחה בעליית הגג וצפו מבעד לחלון הקטן לאורך מעלה הרחוב המוביל אל מוחץ לתחומי העיירה, וכמו התחרו ביניהם מי יהיה הראשון שיצפה במרכבתו, ויזכה לבשר לבעל ה"ישמח משה" על בוא חתנו ולהסיר דאגה מליבו.

לפתע נראתה באופק נקודה שחורה, שהלכה וגדלה ככל שקרבה.

"רבי", פרץ השמש לחדרו וזעק בשמחה, "הוא הגיע!...".

התנער בעל ה"ישמח משה" מהרהוריו, וכל עוד רוחו בו, לבש את בגדי השבת ויום טוב שהיו מונחים דרך קבע בהישג ידו, חבש את מגבעתו, נטל את מקלו ויצא בריצה בהולה אל מוחץ לביתו לקבל את אורחו - כשפניו נוהרות משמחה, עיניו בהקות אורה, ורגליו קלות כאיילה.

אך מה רבה הייתה אכזבתו, כשמהעגלה לא ירד אלא... חתנו. לא יכול בעל ה"ישמח משה"

מספרים גאולה

הוא עוד לא בא

באחד הימים התקבלה ידיעה בבית הרב הקדוש רבי משה טייטלבוים (בעל ה"ישמח משה") מאוהל - כי חתנו האהוב, שנודע לימים כבעל האריה דבי עילאה, עומד לבקרו.

שמחו בני הבית מאוד לשמע הבשורה, והחלו מתכוננים לקראתו.

גם מבעל ה"ישמח משה" לא נפקדה השמחה, שכן חתן חבר היה הוא לו, ותמיד בבואו הרבה לפלפל ולהתנצח בדברי תורה והלכה עמו.

בשעה היעודה בה היו אמורים כבר אופני העגלה לדרוך בשערי העיירה, עמדו ניצבים הכן בני המשפחה, בייחול וצפייה לקבלו בברכה, אך מה רבה הייתה האכזבה שנמהלה בדאגה עמוקה, כשעברה לה שעה ארוכה, ומרכבתו באופק לא נראתה. כדרכו של עולם, החלו החששות מקננים והדאגות מציפות, ההשערות מתרבות והעצות קופצות.

האחד טען - לא! אין זאת אלא שהמכתב לא